EUROPAPARLAMENTET 2009 - 2014

Plenarhandling

12.4.2012 B7-0200/2012

FÖRSLAG TILL RESOLUTION

i enlighet med artikel 90.6 i arbetsordningen

om begäran om ett yttrande från domstolen över huruvida avtalet mellan Amerikas förenta stater och Europeiska unionen om användning och överföring av passageraruppgifter till Förenta staternas Department of Homeland Security är förenligt med fördragen
(2012/2615(RSP))

Cornelia Ernst
för GUE/NGL-gruppen

B7-0200/2012

Europaparlamentets resolution om begäran om ett yttrande från domstolen över huruvida avtalet mellan Amerikas förenta stater och Europeiska unionen om användning och överföring av passageraruppgifter till Förenta staternas Department of Homeland Security är förenligt med fördragen
(2012/2615(RSP))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

– med beaktande av artikel 218 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), särskilt punkterna 6 och 11,

– med beaktande av utkastet till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Amerikas förenta stater och Europeiska unionen om användning och överföring av passageraruppgifter till Förenta staternas Department of Homeland Security[1],

– med beaktande av avtalet mellan Amerikas förenta stater och Europeiska unionen om användning och överföring av passageraruppgifter till Förenta staternas Department of Homeland Security, vilket är bifogat ovannämnda utkast till rådets beslut[2],

– med beaktande av kommissionens meddelande om en övergripande strategi när det gäller överföring av passageraruppgifter (PNR-uppgifter) till tredjeländer (COM(2010)0492),

– med beaktande av sina resolutioner av den 14 februari 2007 om Swift, PNR-avtalet och den transatlantiska dialogen om dessa frågor[3], av den 22 oktober 2008 om utvärderingen av avtalet mellan Australien och EU om passageraruppgifter (PNR)[4], av den 5 maj 2010 om inledandet av förhandlingar om avtal om passageraruppgifter med Förenta staterna, Australien och Kanada[5] samt av den 11 november 2010 om en övergripande strategi när det gäller överföring av passageraruppgifter (PNR-uppgifter) till tredjeländer[6],

– med beaktande av yttrandet av den 19 oktober 2010 från Europeiska datatillsynsmannen om meddelandet från kommissionen om en övergripande strategi när det gäller överföring av passageraruppgifter (PNR-uppgifter) till tredjeländer[7] och av den 9 december 2011 om utkastet till rådets beslut om ingående av avtalet mellan Amerikas förenta stater och Europeiska unionen om användning och överföring av passageraruppgifter till Förenta staternas Department of Homeland Security[8],

– med beaktande av yttrande 7/2010 av den 12 november 2010 från artikel 29-gruppen angående meddelandet från kommissionen om en övergripande strategi när det gäller

[1] 17433/2011.
[2] 17434/2011.
[3] EUT C 287 E, 29.11.2007, s. 349.
[4] EUT C 15 E, 21.1.2010, s. 46.
[5] EUT C 81 E, 15.3.2011, s. 70.
[6] EUT C 74E, 13.3.2012, s. 8.
[7] EUT C 357, 30.12.2010, s. 7.
[8] EUT C 35, 9.2.2012, s. 16.

överföring av passageraruppgifter (PNR-uppgifter) till tredjeländer, och av skrivelsen av den 6 januari 2012 om avtalet mellan Amerikas förenta stater och Europeiska unionen om användning och överföring av passageraruppgifter till Förenta staternas Department of Homeland Security,

– med beaktande av artikel 16 i EUF-fördraget och artiklarna 7 och 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna,

– med beaktande av rekommendationerna från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och yttrandet från utskottet för utrikesfrågor (A7-0099/2012),

– med beaktande av artikel 90.6 i arbetsordningen, och av följande skäl:

A. En europeisk rättslig ram som möjliggör överföring av passageraruppgifter inrättades genom rådets beslut 2004/496/EG av den 17 maj 2004 om ingående av ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och Amerikas förenta stater om lufttrafikföretags behandling och överföring av passageraruppgifter till Bureau of Customs and Border Protection[9] inom Förenta staternas Department of Homeland Security (nedan kallat ”avtalet”).

B. Domstolens avgörande av den 30 maj 2006 i de förenade målen C-317/04 och C-318/04 upphävde rådets beslut med motiveringen att en lämplig rättslig grund saknades.

C. Sedan Lissabonfördraget trädde i kraft den 1 december 2009 måste rådet få parlamentets godkännande innan det kan ingå nya PNR-avtal.

D. Kommissionen paraferade ett nytt avtal och översände den 23 november 2011 en rekommendation till rådet om att det skulle ingå avtalet, som rådet därefter undertecknade den 14 december 2012. Samma dag mottog parlamentet rådets begäran om godkännande.

E. Enligt artikel 1 är det klara syftet med avtalet att fastställa de villkor under vilka PNR-uppgifter får överföras, behandlas och användas samt det sätt på vilket uppgifterna ska skyddas.

1. Europaparlamentet anser att det är rättsligt osäkert om utkastet till avtal respekterar EU:s lagstiftning om uppgiftsskydd, och det är därför tveksamt om det är förenligt med fördragen i detta avseende. Parlamentet ifrågasätter dessutom valet av rättslig grund, det vill säga att man valt artiklarna 82.1 d och 87.2 a i EUF-fördraget (straffrättsligt samarbete och polissamarbete) och inte artikel 16 i EUF-fördraget (uppgiftsskydd).

2. Europaparlamentet beslutar att begära ett yttrande från domstolen om avtalets förenlighet med fördragen.

3. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen för kännedom och att vidta de åtgärder som krävs för att få ett sådant yttrande från domstolen.

[9] EUT L 183, 20.5.2004, s. 83.